

5 PARAULES

DIEGO ANIDO
LOLA ARIAS
SERGI FÀUSTINO
ANGÉLICA LIDDELL
JORDI ORIOL
ALBERT SERRA
ÀLEX SERRANO
SOCIETAT DOCTOR ALONSO

UTILITAT

Per a què serveixen les arts escèniques?
Què és per a tu un escenari?
Què vols que hi passi?
Quina és la teva acció sobre el món a través de les arts escèniques?
Què vols provocar?
És important aconseguir plaer?
És possible aconseguir coneixement?
Han de ser útils, les arts escèniques?
Poden ser inútils?

Angélica Liddell

La utilidad pertenece al ámbito técnico y científico. Yo me desenvuelvo en la inutilidad. Eso no me convierte en algo mejor ni especial, simplemente soy una inútil. Presiento que hay más honradez y exigencia en la técnica y la ciencia que en la cultura. La gente de la cultura somos más bien la representación deprimente, cansina y vulgar de la decadencia, rebozados de *hippismo*, instalados en una ética sin rastro de bondad, (y qué es la ética sin bondad), buscando relaciones sólo con aquellas personas de las que podemos sacar algún beneficio, los sacamantecas, más pendientes del destino de un puñado de mediocres que del destino de la belleza y el pensamiento.

Albert Serra

Per a mi les arts escèniques són una forma d'expressió artística que tenen una peculiaritat que no comparteixen amb cap altra: el moment de la creació coincideix amb el moment de la recepció. Ja no són una representació, ni tan sols una *expressió* de la vida, són la vida mateixa. Això és, per a mi, el més important, i el meu treball es fonamenta en aprofitar aquesta singularitat que és el que més allunya les arts escèniques de les altres arts. La bellesa que es pugui crear, per minsa que sigui, s'ha de derivar per força d'aquest principi i no pot ser equiparable a la que crea una altra forma d'art. Aquesta puresa no es pot embrutar. Al mateix temps, crec en la supremacia del teatre per sobre de les altres arts escèniques (dansa, *performance*, etc.), perquè incorpora, per tradició, un element d'una riquesa extraordinària, la paraula, i n'arriba a fer un ús molt refinat. Per la resta, és com totes les arts: orgullosament inútil per a tot el que no sigui la seva pròpia bellesa... però com deia Baudelaire, "*la Belleza és la promesa de la felicitat*".

Lola Arias

Si contestara con ojos cerrados diría que el arte es inútil. Pero en realidad mis obras son útiles por diferentes razones. *Mi vida después* fue muy útil para los actores que trabajaron conmigo porque les dio una excusa para revisar su pasado como espías, para hacer preguntas incómodas a sus familias, para encontrarse con personas que conocieron a sus padres si estaban muertos. Mientras mostrábamos la obra en Argentina, pasaron cosas inesperadas. En la obra, Carla hace un *remake* de la muerte de su padre, que era miembro del ERP (Ejército Revolucionario del Pueblo), en el enfrentamiento de Monte Chingolo entre la guerrilla y los militares. En una de las funciones, un chico del público esperó a Carla a la salida para decirle que su madre estaba en el mismo auto en que iba el padre de Carla cuando murió y le contó detalles de la historia que ella desconocía. Entonces el teatro fue útil para completar la historia privada de Carla y también, la Historia de nuestro país.

Sergi Fàustino

Crec que les arts escèniques poden ser moltes coses i, per tant, poden servir per a moltes coses. Això significa unes possibilitats pràcticament inabastables, i són aquestes possibilitats les que susciten un gran interès en mi. Si intento donar una sola definició de per a què serveixen les arts escèniques, estic jugant en contra dels meus interessos i de l'esperit del que jo entenc per arts escèniques. Si les arts escèniques poden ser moltes coses, en un escenari també hi poden passar moltes coses (tot i que les arts escèniques poden no estar lligades a un escenari). En tot cas, què és un escenari? Un espai per mostrar/presentar idees? No, no és només això. També pot ser un espai on veure una personalitat o un espai d'intercanvi... De vegades vull provocar una reflexió, de vegades un intercanvi, de vegades un sen-

timent lligat a una sensació, de vegades un joc, de vegades comunicació, de vegades compartir informació... Les arts escèniques no “han” de ser res i ho poden ser tot.

Jordi Oriol

Em resulta estrany, certament, no tenir una ferma o radical opinió sobre la utilitat de l'art en general. Al llarg dels anys, he anat tenint reflexions ben diferents i –a voltes– contradictòries a aquesta qüestió; fins al punt de pensar que depèn de la gent, el lloc i el moment de la vida (o de la història). Depèn del projecte en el qual es veu immers l'artista; del públic a qui es dirigeix; de l'entorn on s'exposi o es llegeixi. Però no crec –almenys de moment, i contràriament a Oscar Wilde– que arribi a ser mai del tot inútil.

El que està clar és que la “creació” és la cosa més misteriosa, increïble i fascinant de l'Univers. Podem ser capaços de comprendre qualsevol desenvolupament o transformació de la matèria. Però cada cop que sorgeix alguna cosa que mai abans no havia existit –quan neix un nen o, de la nit al dia, germina una planta d'entre els grumolls de la terra– ens produeix la sensació que ha succeït alguna cosa sobrenatural, que ha estat símptoma d'una força sobrehumana, divina. Ens commou, i ens fa reflexionar sobre la nostra pròpia existència, i ens vincula –de sobte– amb el passat i el futur. Aquesta reflexió ens diferencia de la resta d'animals; i potser per això tenim la necessitat/desig/responsabilitat de deixar un llegat per als que vindran, com altres ho van fer abans perquè esdevinguéssim qui som nosaltres avui.

Com a mínim, l'art ens serveix per conèixer el traçat de la història i ens dóna aquests moments de commoció sensorial inexplicable. Una segregació de substàncies químiques que, entre d'altres, poden generar plaer. El plaer de comprendre, o el de divertir-se. El plaer de contemplar la bellesa, o el d'aprendre...

També crec en la faceta social i terapèutica de l'art, sobretot per a aquell que el realitza. És una manera de posar a l'escenari tot allò que a un se li remou pel cap, l'escenari de la ment.

Les arts escèniques no són més que un conglomerat d'arts, com ara la música, la poesia, la dansa, el gest, l'arquitectura, la pintura, i moltes més que poc a poc s'hi han anat sumant al llarg de la història, però que han anat perdent el seu origen ritual (en què l'espectador també viu aquesta experiència mística fonent-se entre la resta i participant d'una cerimònia col·lectiva), com pretenia recuperar el Teatre de la Crueltat artaudia i com reivindicaven molts d'altres. Potser avui dia les arts escèniques no són del tot útils, però no deixen de ser necessàries.

Àlex Serrano

És difícil fer una valoració quantitativa d'un fet que fins i tot qualitativament és poc mesurable. De fet, pot ser que la seva utilitat real estigui lligada a allò inútil. En paraules de Joan Brossa, “*penso que la civilització és l'art de crear necessitats inútils*”.

Societat Doctor Alonso

Les arts escèniques no han d'estar sotmeses a una utilitat concreta.

Diego Anido

Acercar el hecho artístico a las personas que lo reciben con una distancia menor que en otras artes. Distancia menor entre lo creado por personas y su observador. Un escenario es una representación física del espacio en el que se manifiestan los estados mentales. En un escenario quiero que suceda lo inesperado.

Teniendo a las otras personas como los únicos receptores de entre los componentes de lo que llamamos mundo, sobre ellas la acción sería la de, gota a gota, tratar de evidenciar un vacío que creo existe en cada uno (suponiendo que las plantas, los animales y las piedras no sientan ese vacío).

Sí es importante conseguir placer, pero no como fin. Aunque en ocasiones el síntoma final de todo un proceso de relación que uno tiene frente a una obra de arte sea, de alguna manera, placer.

Quizás el público puede conseguir conocimiento en los momentos de catarsis con la obra, aunque no estoy seguro.

Es inherente de la acción su utilidad.

Y no me contradeciré aunque la cague: es inherente de la acción su utilidad.

PÚBLIC

A quin públic t'adreces?

En tens una imatge?

Hi ha algun públic que rebutgis?

El teatre públic ha de tenir com a prioritat el públic?

Quina relació vols establir amb l'espectador?

Quin espai de creació li atorgues?

Jordi Oriol

Amb el públic no s'ha d'anar amb compte, però cal tenir-lo en compte. Crec que tota peça artística es completa als plecs del cervell de la persona que l'observa,

l'escolta, llegeix, palpa, degusta o l'ensuma. L'artista, en la creació, hauria de deixar espai suficient per permetre al públic (amb la seva cultura, inquietuds, pors i desigs) completar l'obra; però amb la cautela suficient per no deixar un forat massa gran on l'espectador abandonaria qualsevol esforç per completar aquest buit, per poder així generar un sentit emotiu o racional. Només així, l'espectador viurà una experiència compartida.

L'espectador que busca allò encara indigest és el meu interlocutor preferit.

Diego Anido

De entrada me dirijo a todo el público. En general, adulto. Gente de color carne, carnes de todos los colores.

La pelea es el pulso entre lo que quieres que el espectador construya con su imaginación y todo lo que el creador mastica por miedo de que el público no entienda.

Àlex Serrano

Sempre assisteix a totes les funcions i gires de les nostres peces. Cada cop que obren les portes de la sala i comença a entrar el públic (persones que no conec i que dubto que elles em coneguin), em sorprenc. Sé que si una part és allà és perquè ha decidit anar a veure una obra amb un plantejament escènic "diferent" a l'habitual, tot i que de vegades penso que potser es deu al fet que l'ha atret la imatge del pòster, que algú li ha regalat la entrada o que simplement s'ha colat al teatre per la porta del darrere. Fora d'això, m'adreço a un públic ampli que va al teatre perquè li ve de gust i li cal veure plantejaments singulars i que assumeix el repte d'emocionar-se, avorrir-se, remoure's o quedar-se indiferent sense una garantia prèvia. Només rebutjo el públic poruc.

Un sempre tendeix a reflexionar sobre l'absurd dilema de si premiar qualitat per sobre de públic o si ha de ser al contrari, fet que al final sempre porta a valoracions relativistes que acaben afirmant que qualsevol opció és vàlida i que totes són igual de respectables. Doncs no. Per a mi un teatre públic és l'eina per a recolzar i apropar al públic propostes realment singulars i úniques, sense trampes de quota de creadors ni percentatges d'ocupació de sala.

Societat Doctor Alonso

Pensem que tot el públic és intel·ligent, intentem deixar-li un espai per imaginar.

Lola Arias

No me gusta pensar que el público es un grupo de personas anónimas en la oscuridad que mira a un grupo de personas especiales bajo una fuerte luz desplegar su histrionismo para ser admirado.

Me gusta pensar que los actores son frágiles y humanos, que el público los escucha incómodos y curiosos como quien escucha a alguien contar un secreto. En *Mi vida después* era muy importante para mí mantener esa sensación de que lo que se cuenta tiene un valor emocional y privado pero también político, que lo que sucede en escena es por momentos impredecible.

En *Striptease* un bebé se pasea por el medio del escenario haciendo lo que le plazca mientras sus padres tienen una conversación telefónica. En este caso el texto era completamente ficcional pero fue siempre representada por una madre y su bebé real porque lo que uno observa es esa relación de necesidad absoluta entre madre e hijo. El público decía que la obra le producía temor por la excesiva fragilidad del bebé pero en realidad el temor no era por el bebé, sino por aquello que no se puede controlar, tal como es el mecanismo de esta obra: lo que sucede realmente sucede, pero a la vez está adentro de una ficción.

Albert Serra

Jo amb el públic sempre procuro seguir un costum que ve del Romanticisme i del Simbolisme i que es concreta amb força al segle xx en les Avantguardes, el Rock'n'Roll, els dictadors... que és menysprear el públic i, en especial, el públic propi. El públic és tan lliure com jo de fer el que vulgui. De la mateixa manera que no em preocupa si jo interesso al públic, tampoc ell m'interessa a mi. No obstant, podria ser que la seva mirada modifiqués lleugerament l'obra, que aquesta la incorporés i fos àdhuc millorada per aquesta mirada. Aquest mecanisme, en el teatre, pot arribar a ser bastant explícit, menys subtil que en la pintura per exemple; això, jo ho tinc sempre present. Que jo no ho provoqui, ni ho busqui, no vol dir que no passi. El teatre públic té l'obligació, més forta fins i tot que la dels grans creadors (pel que acabo de mencionar sobre la mirada), de menysprear el públic. El teatre públic ha de conservar un llegat artístic del passat, i mirar d'enriquir-lo en el present. És el seu deure envers la comunitat.

Sergi Fàustino

Sincerament, no en tinc una imatge perquè no m'adreço a cap públic en concret. Quan estic creant faig el que em demana el cos, des de la sinceritat i acceptant les meves limitacions. Pel que fa al públic, crec que si faig un treball rigorós i no pretenc ser allò que no sóc, es notarà en la peça i hi haurà algú que ho valorarà.

Jo crec que el teatre públic no ha de tenir com a prioritat al públic, a menys que es vulgui que el teatre públic sigui en un gran musical. Però el teatre públic tam-

poc no ha de ser exclusiu. S'ha de considerar el públic igual que s'ha de considerar la investigació i el risc.

Angélica Liddell

Voy a utilizar a Flannery O'Connor, el final de su cuento *Un hombre bueno es difícil de encontrar*. Y así digo del público que serían buenas personas si alguien hubiera estado a punto de pegarles un tiro todos los días de su vida. Por eso hay que pegar tiros en el escenario, para que sean buenas personas durante unas horas, al menos. Disparar es un proyecto moral.

LLENGUATGE

Com és el teu procés de creació?

Quin paper hi té l'escriptura?

Quin paper hi té la improvisació?

Quins són els teus llenguatges?

Què és un intèrpret?

Quin paper tenen per a tu els mitjans tecnològics en el món de la representació?

Quina relació mantens amb les altres arts?

Angélica Liddell

Me quiero escribir el alfabeto en la espalda con cuchillas. El lenguaje siempre me parece insuficiente. Me gustaría aprender a escribir de nuevo, como los niños.

Lola Arias

Cada obra empieza de una manera distinta. A veces todo empieza por una frase, a veces por una idea, a veces por un lugar o una persona que conocí. Pero siempre la escritura es el modo en el que las ideas se desarrollan dentro de mí. Todas las obras que hice fueron escritas por mí, no importa si cuentan la vida real de alguien

o una historia que nació de mi cabeza. La escritura es mi modo de entender las cosas. Escribo para entender el mundo que me rodea.

Sergi Fàustino

Cada procés de creació es va construint segons les necessitats i l'evolució del mateix procés. Per tant, l'escriptura, la improvisació, els llenguatges, els intèrprets, els mitjans tecnològics i les altres arts apareixen o no, tenen més o menys importància, segons les demandes del procés de creació.

Jordi Oriol

No tinc cap mètode concret, però bàsicament –als espectacles dels quals sóc l'autor i el director– parteixo de l'escriptura (imatges, situacions, monòlegs o diàlegs...), i quan començo a tenir un camí més o menys clar per on viatjar, acostumo a compartir-ho amb els altres membres de l'equip, per definir –sobretot– una estètica visual i musical sobre la qual començar a construir.

Aquest procés d'escriptura i *feedback* amb l'equip vindria a ser –si se'n pot dir així– el meu treball de taula, per obtenir una partitura força tancada, amb l'estil, el tempo i els instruments en joc el màxim de definits. Però a partir d'aquí, i per un bon temps, res va a missa i tot és vàlid. Es tracta d'obrir el màxim de portes. La improvisació permet aquesta obertura i ajuda a trobar coses que no buscaves, coses sorprenents que sorgeixen tant de la frescor com del cansament, i que val la pena detectar per no deixar-les escapar.

També intento investigar noves maneres de dir un text, crear climes, o mostrar o plantejar una situació, i mirar de no quedar-nos en la primera solució. Mentre no hi ha por, mentre hi ha atreviment i ganes de jugar, la feina d'exploració i experimentació és molt fructífera i agraïda. Quan comencen les pors i la desconfiança, i el temps se't tira a sobre, llavors se t'entela el sentit comú i perds la mare de la ciència i les ganes d'explorar; passes per alt totes aquelles petites coses que demanen paciència i un temps per sedimentar. El treball amb diferents llenguatges i disciplines pot permetre desbloquejar aquest nus, obrint nous camins que a vegades fan fluir el procés de creació. La música, per a mi, és un llenguatge que, per les seves dimensions abstractes, serveix de pont i d'engranatge per a la resta de disciplines. Un motor molt agraït.

Diego Anido

Cada proyecto tiene sus necesidades. Eso es lo que tiene el combinar diferentes lenguajes. Pero casi siempre comienza con una puesta en común del tema

a tratar, investigación y trazado de dramaturgia inicial. Después vendría el período de ensayos con muestras y luego una presentación más o menos oficial.

La escritura aparece en dos momentos: al principio, con la descripción de la dramaturgia y la primera versión de los textos que se trabajarán, y después, en la reescritura de los textos, que siempre es necesaria.

La improvisación también está en dos niveles diferentes: en los primeros momentos, para crear las escenas descritas en la dramaturgia o para desarrollar materiales que luego se describirán en la dramaturgia, y, en un segundo nivel, en los pequeños espacios para la improvisación, ubicados dentro del resultado final de la pieza.

Un intérprete es un instrumento escénico, con la salvedad de que tiene la posibilidad de generar material de manera autónoma. Para mí, por ahora, es el elemento más importante.

Los medios tecnológicos son una herramienta más con la que contar, a la hora de componer. Y con ellos ocurre como con cualquier otro soporte: si se abusa de él, adquiere un protagonismo que seguramente no es acorde con el discurso de la pieza y por lo tanto pasa a ser elemento de crítica. Y como los medios más avanzados parecen no estar todavía muy bien asimilados, tanto por los creadores como por el público, adquieren un plus a la hora de valorarlos, tanto negativa como positivamente.

En cuanto a la relación de nuestro trabajo con las otras artes: la relación es de prudencia, ya que cuando no se tiene, lo que suele ocurrir es que se subrayan los mensajes que ya propone cada una de las artes por separado.

Àlex Serrano

Cada projecte té les seves particularitats que el fan especial, però en el fons tots ells segueixen un patró similar. En Pau Palacios i jo mateix ens concentrem en cercar un concepte generador, que anem reformulant i posant a prova fins a tenir alguna cosa sòlida i unívoca. A partir d'aquí, iniciem un llarg procés en el qual la part creativa i el disseny de producció, amb el seu vessant econòmic i executiu, posseeixen un pes similar. Creem tenint en compte les limitacions, intentant així reconvertir-les en possibilitats. La Barbara Bloin, que és la cap de producció, hi té tant a dir com en Pau o jo; per això és ella mateixa qui després se situa com a ajudant de direcció, ja que coneix perfectament l'equilibri just entre creació i possibilitats.

A partir del moment que iniciem els assaigs, l'obra es converteix en una tasca comuna de tots els membres. No ens agrada treballar amb una estructura jerarquizada, que en molts casos acaba aïllant i segmentant els grups. Preferim que cadascú es responsabilitzï de la seva part de creació, que la faci seva i la visqui com a pròpia. Ens sentim còmodes amb aquesta manera de treballar, ja que tot l'equip es pot implicar i sentir seu el projecte, i eliminar així la figura del mercenari.

Intentem tenir bastant avançades les peces abans de l'estrena. Això ens permet

marge de maniobra per escoltar i incorporar les opinions d'amics i "assessors", i sobretot per intentar que l'obra no es contamiï de la dinàmica característica de l'estrès i la pressió dels moments previs a l'estrena. A partir d'aquest punt, en entrar al seu procés natural de gira, la peça adquireix una vida pròpia. Excepte durant les primeres actuacions, limitem molt donar les notes als *performers*, durant la gira són ells qui prenen el pols de l'obra i la transformen diàriament. Intentem així que la peça deixi de ser una repetició d'ella mateixa fent que en certa manera, durant cada representació, prengui partit, es restitueixi i revisqui la llavor inicial.

Les nostres propostes no s'emmarquen dins del teatre de text, això fa que l'escriptura es redueixi a textos inicials de caire conceptual i a un document on s'aboca la dramaturgia i es genera el registre de les escenes / idees. Un cop s'entra a sala, desapareixen aquests documents previs i passem a treballar simplement amb un índex, amb unes marques dels elements que ha de tenir l'escena. Ens recolzem molt en la improvisació pautada. Les escenes estan plantejades sobre el paper, però és en el treball de recerca a la sala d'assaig on es conformen, es descarten i se'n creen de noves. Com he dit abans, a la sala d'assaig treballem amb un índex on s'apunten l'ordre inicial de les escenes i les pautes generals i particulars de cadascuna. Per exemple, en aquest document hi ha apuntat que en una escena X es desenvolupa una coreografia basada en un concepte i amb un element concret de vídeo, o que un dels *performers* diu un text al públic, basat en una premissa concreta. És a la sala d'assaig, a partir de treball d'improvisacions i pautes, on s'ha de donar forma a aquesta coreografia, treballar l'element de vídeo i trobar el text final.

Els nostres llenguatges són el teatre visual, la dansa, la vídeoescena, la interacció generada per ordinador i la *performance*.

Pel que fa als intèrprets, treballem amb la idea d'actants, d'executors, manipuladors i transmissors de la peça, per sobre de "caràcters" o "personatges". El fet que l'Ester Forment o en Diego Anido, habituals de les nostres creacions, siguin alhora autors i directors de les seves pròpies propostes explica molt bé com entenem el seu paper en la creació de les propostes de l'Agrupación Señor Serrano. Preferim parlar de *performers col·laboradors en la creació*. No és simplement una qüestió terminològica, sinó més aviat una manera d'entendre els rols en un equip on totes les parts conformen la creació. El fet d'escollir *performer* en comptes d'*intèrpret* o *actor* és a la vegada un posicionament del paper que juga dins de l'escena i com es relaciona amb el propi material de l'obra i amb el públic.

Podríem dir que, almenys per ara, la nostra marca de la casa en la posada en escena és en l'ús de la tecnologia i la vídeoescena com a element integrat dins del discurs narratiu. Així, dins del nostre equip, predomina la figura del creador-tècnic. En totes les nostres peces, i especialment a *Artefacte*, la interacció del vídeo en temps real té un paper molt rellevant en la proposta creativa. En Martí Sánchez, que és qui s'encarrega de pensar les nostres peces en aquests termes, ha resultat una figura indiscutible i de gran importància en totes les nostres creacions, que aporta i desenvolupa "solucions a mida" que parteixen i s'elaboren sempre a partir del concepte-arrel.

Albert Serra

Per a mi, al teatre, el més important és l'adequació de la paraula amb l'actor. Curiosament, i contra el que semblaria lògic, la paraula té més autonomia per a mi al cinema que al teatre. Encara no he entès ben bé per què, però és així. La paraula al cinema pot arribar a moure's sola, però al teatre no sé com fer-ho, malgrat que s'utilitza un llenguatge menys funcional i més poètic! De totes maneres he treballat molt poc al teatre com a director. Em manca experiència per tenir idees fonamentades i precises sobre el llenguatge teatral, en especial sobre la posada en escena.

Societat Doctor Alonso

Ens interessa més el com que el què.

QÜESTIONAMENT

Quines línies de pensament contemporani t'interessen?

Quins creus que són els grans temes a tractar avui?

Prefereixes els temes petits? Cal lluitar contra l'avorriment?

Cal combatre la immaduresa o bé defensar-la?

Quina és la possible incidència política de les arts escèniques?

Com et relaciones amb la confusió? Quin és el teu somni?

Quin espai queda per a la utopia?

Lola Arias

Me gusta el arte radical, poético, político. Me gusta cuando no entiendo bien las emociones que algo me produce, cuando estoy atrapada y no sé bien por qué. Pero también me gusta cuando me aburro un poco en el teatro y puedo pensar en otras cosas para luego volver.

Me gustan las obras impredecibles pero también me gustan las que se basan en una sola idea desde el principio hasta el final.

No tengo sueños utópicos pero sí tengo sueños cuando duermo. Casi siempre mis sueños se convierten en obras. Ayer soñé que me daban un bebé abandonado que estaba cubierto de moho para que lo lavase. Era un sueño muy angustiante, ya veremos si una obra puede nacer de él.

Albert Serra

El segle xx ha afirmat de forma definitiva l'autonomia de l'art respecte de la societat (de fet, també respecte de l'autor). La filosofia del llenguatge n'ha estat el suport teòric. El formalisme s'ha imposat. Avui l'artista només es pot retirar a la seva *torre d'ivori* i treballar el llenguatge. No hi ha cap altra sortida. Dins aquest marc, però, les possibilitats són infinites i l'herència de les avantguardes, per al vertader artista, és més vigent que mai. Qui no segueixi aquest camí, qui no faci un art en permanent tensió formal, en permanent recerca de l'originalitat, no forma part de l'art veritable ni de la tradició veritable i és irrellevant. Personalment, el tema m'és igual. Només tinc una lleugera preferència estètica per temes que s'allunyin de l'imaginari burgès. Els judicis de valor avui són molt difícils, a causa de la confusió. Per això, els evito tant com puc (o els faig tan categòrics i arbitraris que no tenen sentit); prefereixo buscar una "il·lusió" (Baudrillard) darrera qualsevol forma d'expressió artística. Creure avui en la possibilitat de transformar la societat, o tan sols incidir sobre ella a través de l'art és, diria, bufonesc.

Sergi Faustino

Pel que fa als temes, el que valoro és que la visió que es presenta sigui personal. Si és sincera i personal m'és igual que sigui un tema gran o petit, o que sigui més o menys madur, o més o menys polític. Sobre la possible incidència política de les arts escèniques, en tinc dubtes. Depèn de què entenguem com a política. Si entenem que l'origen de la política és un posicionament vital envers la vida, llavors les arts escèniques sí que poden tenir una incidència, sobretot aquelles obres que aconsegueixen crear un qüestionament en l'espectador a nivell personal. Ara bé, si ens referim a política amb la idea que les arts escèniques canviïn el funcionament de la societat, llavors és quan no ho tinc tant clar. El que passa és que el context és ben difícil, perquè, ho vulguem o no, les arts escèniques són un entreteniment per a la burgesia, i des d'aquesta plataforma és difícil canviar les coses.

Societat Doctor Alonso

No hi ha fractura entre el qüestionament en les nostres vides diàries i la feina.

Àlex Serrano

No ens interessa mostrar l'actualitat en escena, no ens adherim a cap línia de teatre social, polític o de reclam. Pots tractem "grans temes", però ho intentem fer a través de coses petites, d'excuses, de transposicions. En les nostres peces sempre hi sobrevala la idea de fracàs, de la lluita estèril, i ho fem a través de temes com la culpa, la repetició, la natura o la memòria. Però intentem tenir molta cura de no alligonar,

de no “ensenyar” o fer denúncia. El que ens interessa és presentar un punt de vista personal i poètic. En certa manera, rebutgem el fet d’assentar tesi, potser és per això que aquest “fracàs” que sempre ens acompanya fa que tots aquests “grans temes” puguin convertir-se en una cosa petita, casual i gairebé anecdòtica en el moment que col·lapsen sobre si mateixos, que s’autocondemnen, que implosionen per mostrar un mapa buit on la bellesa sorgeix a partir la seva esterilitat i renúncia.

Angélica Liddell

Funciono a la contra, no puedo evitarlo, es mi detonador, trabajo con todo aquello que desprecio, todo aquello que me hiere, todo aquello que me harta.

CONSUM

Què perdura de les arts escèniques? Quina herència n’has rebut?

Quins són els teus mestres?

Quins són per a tu els límits de la propietat intel·lectual?

T’agrada citar els teus propis espectacles?

T’agrada la idea de mantenir viu un cert repertori escènic?

Què consumim quan consumim teatre?

Societat Doctor Alonso

La paraula *consum* es consumeix a si mateixa.

Jordi Oriol

Solem titllar la nostra societat de societat de consum, d’ànima acumulativa, de desig de tenir sempre més. Però crec que l’actual consumisme no resideix en l’acumulació, sinó en la rapidesa, en la disponibilitat per prescindir de les coses; no en l’adquisició, sinó en el canvi. Desfer-se del que hi havia i substituir-ho per coses noves. Amb el teatre fem el mateix. Només aquelles experiències amb les quals realment connectem seguiran amb nosaltres per ser mesclades amb les que encara no havíem llençat. Nosaltres serem aquell pòsit que absorbim i no desprenem –que farem nostre. Per prosperar, val la pena que un senti seva la teva història, que senti seva la teva

idea. Aconseguirem que la gent escolti com ens ha anat el cap de setmana si abans els preguntem com els ha anat el seu. Tot és de tots.

Lola Arias

Lo raro del teatro en relación con otras artes es que sólo perdura en la memoria, en la cabeza de las personas que lo vieron. Ese aspecto efímero del teatro es lo que lo hace tan cruel, tan parecido a la vida misma. Las obras son animales extraños que viven en contacto con el público de uno a tres años. Crear una obra de arte que es mortal es algo un poco triste pero también un gran alivio. Todo lo que nace tiene que morir en algún momento.

Sergi Fàustino

De les arts escèniques en queda/perdura ben poquet perquè, en la majoria de casos, es basa en el directe, en l’experiència de compartir un espai i un temps. Però això no vol dir que hagi de ser sempre així, de vegades hi ha treballs que acaben materialitzant-se en uns formats que sí que permeten que quedi l’obra o, almenys, una part important d’ella. Després hi ha tot el tema de l’arxiu, les gravacions en vídeo que, evidentment, no són el mateix, però com a mitjà de consulta resulten molt vàlides.

Els límits de la propietat intel·lectual no els tinc massa clars, però crec que no existeixen veritats absolutes i s’ha de considerar el context.

En general, no m’agrada massa parlar dels meus espectacles.

És clar que em sembla bé mantenir viu un repertori i no entenc aquesta dictadura de la novetat que existeix aquí a Barcelona. No entenc per què la gran majoria de coses que es presenten han de ser estrenes. Crec que el temps pot donar una perspectiva molt vàlida per valorar un espectacle i si aquest és bo, no entenc per què no s’ha de poder reposar les vegades que calgui. La reposició de *La pantera imperial* n’és un gran exemple i espero que es repeteixi amb altres espectacles, per veure si canvien les coses. Resumint: quan un espectacle és bo, no importa el temps que passi.

Albert Serra

Les arts escèniques moren a cada representació i ressusciten a la següent. Són màgiques, en un sentit literal, apareixen i desapareixen. No es poden conservar i només queden al record de l’espectador; només per això, l’aspecte comunicatiu és més fort que en qualsevol altra art. Per a mi, l’única cosa fixada i que no mor mai és el text. Per tant, es pot mantenir un repertori de textos teatrals però no de posades en escena. És voler negar el fatalisme de les arts escèniques, que és la seva gràcia. El repertori només s’entén des de la lògica consumista, que no té res a veure amb la lògica

teatral. Detesto les reposicions i els actors o directors que reprenen projectes ja fets. És un treball que no té sentit ni des d'un punt de vista arqueològic perquè sempre es caurà en el contrasentit de fer una representació de la representació.

Àlex Serrano

En Diego Anido, un gran amic i creador, afirma que allò que el tranquil·litza, dintre de la, de vegades, nerviosa dinàmica d'un procés d'assaig, és pensar que, d'aquella obra, no en quedarà res al cap d'uns anys. És veritat: tard o d'hora desapareixerà dels escenaris i de la memòria del espectador. I potser és per la idea del fracàs com a motor temàtic de les nostres peces que, en certa manera, també m'agrada pensar que aquell assaig, aquell temps, aquella inversió emocional i econòmica, acabaran en l'oblit, sense deixar cap rastre físic. Alleuja.

Els meus mestres són els meus pares, el meu germà, la meva parella, els meus amics. L'Agrupación Señor Serrano som tot un equip que ens mantenim, econòmicament, a base de mostrar el que creem. No treballem amb textos d'altres autors, no versionem, no creem a partir de bases ja fetes. Ens mantenim gràcies al que nosaltres creem, per tant no em semblaria bé que algú altre, sense el nostre consentiment, es lucrés de la nostra feina. Sóc partidari dels *common rights* en la majoria de les seves variants, però penso que la clau radica en el fet que és l'autor qui ha d'escollir com posicionar la seva creació en relació a aquests drets, i no el consumidor, fent-ne l'ús que més li plagui.

Actualment estem girant sis peces. Quatre de l'Agrupación Señor Serrano i dues del Colectivo Un Poco Animal format per l'Ester Forment, en Sebastián García Ferro i jo mateix. No és només que en agradi compaginar la creació de noves peces i assaigs amb les gires, sinó la constatació que la peça està viva quan s'estrena i que és durant la gira que creix i es desenvolupa plenament. Vivim i financem les noves produccions a base de tenir un repertori i "girar-lo". Actualment, més del 70% dels nostres ingressos provenen d'aquestes gires. Quan consumim teatre consumim desig.

Angélica Liddell

Odio opinar sobre esos asuntos fatigados de corrección política, baba sobre baba de tanto decir lo mismo, odio opinar sobre lo que opina la mayoría, odio opinar sobre opinones generales, odio opinar sobre esos TEMAS sobre los que todo el mundo está de acuerdo, me aburre cada vez más, y reniego de todas las veces en las que he participado del OPI-NIONISMO BABA, afortunadamente se me pone en marcha el resorte de la desobediencia cada vez más rápido. Y además consumo muchísima agua, muchísima, me estudio los textos en la ducha, imagínate el agua que consumo, litros y litros y litros. Preferiría hablar de cómo se consumen las velas, o de cómo se consumen los cuerpos de los caballos ahogados, los he visto en la televisión, ahogados, había un caballo ahogado, con la cabeza colgando por encima de la puerta de la cuadra, y me ha conmovido profundamente. ■
